

SJOKKEN, ZITTEN, STIKKEN

Over de liefde weet ik niet zoveel, maar haat op het eerste gezicht bestaat. Geen twijfel mogelijk.

Of... nou ja, eigenlijk was het haat op het tweede gezicht, want mevrouw Halfhide, afdelingsleider van de vijfde klas, had ons die eerste dag al toegeproken in de aula om ons een fijne start van het schooljaar te wensen.

Maar toen mocht ik haar ook al niet en een fijne start van het schooljaar is net zo nep als Sinterklaas. Leraren moeten gewoon eerlijk zijn. Gewoon zeggen: yo, we gaan jullie weer opsluiten in roosters en lokalen. We gaan jullie weer dwingen om dingen in je hoofd te stampen waarvan het grootste gedeelte nutteloos en/of niet boeiend is. Alvast sorry daarvoor. En sterkte.

Dat is de enige juiste tekst. Kost amper een minuut om voor te lezen. Klaar.

Maar die Halfhide had een halfuur tegen ons aan staan praten, over de tentamens en het preprofielwerkstuk en over onze fakking studiekeuze.

Mijn hemel, ze droeg zelfs nog een gedicht voor als afsluiting.

‘Holy shit,’ had Suus, die naast me zat, gemompeld, ‘ik ben nu alweer aan vakantie toe.’

Toen Halfhide eindelijk klaar was, wisten we niet hoe snel we het gebouw uit moesten komen.

De zon straalde aan een strakblauwe hemel, het was gewoon keihard zwembadweer. Maar wij stonden op onze vaste plek bij het muurtje. Over twintig minuten waren we aan de beurt voor onze klassenfoto.

Als je in de vijfde zit is je klas niet meer zo boeiend, dan weet je wel wie je vrienden zijn. Bij mij waren dat Suus, Boaz en Jonas.

We hadden aan het begin van de vierde een of ander werkstuk moeten maken, ik weet niet eens meer voor welk vak. Maar sindsdien was het 'aan'. Boaz had net zo'n schurftkel aan school als ik en kon daar lekker over zeiken. Jonas was superslim en heel grappig, omdat hij het altijd beter wist dan onze docenten. Niet dat hij de klas daarmee lastigviel hoor, maar wij drieën wisten dat we meer van Jonas' tweeminutenanalyse achteraf zouden opsteken, dan van de les zelf. Hij zei dingen als: 'Mevrouw Grandia heeft vandaag zeven spelfouten gemaakt, waaronder drie dt-fouten. Zou ze weer zwanger zijn? Ze mist duidelijk scherppte de laatste tijd.'

En dan was er ook nog Suus. Suus met haar donkere krullenbos, die twee koppen kleiner was dan ik, maar net zo bijdehand. We waren al *besties* sinds de brugklas.

Suus was net tegen Boaz uit aan het varen omdat hij had gezegd dat Bruno Mars een commerciële glijer was en geen echte muzikant. Sinds we terug waren van vakantie zaten ze elkaar continu in de haren en de helft van de tijd had ik geen idee waarom.

Maar Bruno is een koning. Wie aan hem komt, komt aan mij en ik wilde me er dus net tegenaan gaan bemoeien toen er naast ons een stem klonk.

'Van wie is dat blikje?'

Ik rook een bloemig parfum dat zo sterk was, dat ik er haast van moest hoesten.

Shit.

Halfhide op haar torenhoge hakken.

Niemand zei iets en ik snap nog steeds niet waarom ze toen alleen tegen mij begon te praten.

'Raap het even op en doe het in de prullenbak.'

Ik keek naar het rood-witte Coca-Cola-logo. Iedereen die mij kent, weet dat ik alleen Pepsi drink.

'Het is niet mijn blikje,' zei ik.

'Klopt, mevrouw,' probeerde Suus nog.

'Dat maakt niet uit.'

Halfhides gouden schakelketting glinsterde in de zon.

'Dat maakt wél uit. Ik ga niet iemand anders zijn zooi opruimen.'

Een opgetrokken wenkbrauw.

'Hoe heet je?'

Suus, Boaz en Jonas leken hun adem in te houden.

Even dacht ik eraan om de naam van iemand anders uit onze jaarlaag te noemen, van zo'n braverik: Lieke, Zoey of Rosalinde.

Maar iets zei me dat ik die Halfhide dit jaar nog wel vaker zou gaan zien, ook al gaf ze ons geen les. En dan zou het niet per se in mijn voordeel werken als ik haar nu een verkeerde naam zou opgeven.

Dus vooruit dan maar.

'Tessel,' zei ik.

'Tessel Dorrestein,' knikte Halfhide en ze keek naar me alsof ze met haar ogen mijn volledige adres, lengte, gewicht, Cito-score en cijfers van mijn overgangsrapport kon scannen. 'Daar moest je lang over nadenken.'

Ook de groepjes om ons heen waren nu gestopt met hun gesprekken.

'Tessel, ik raad je aan om dat blikje op te rapen.'

Het was alsof er een spotlight op mij en Halfhide stond. Voor mijn gevoel keek de hele school naar ons.

Er schoot van alles door mijn hoofd: weglopen, heel hard gaan lachen, ijskoud zeggen dat ik haar aanraadde om mij niet met dit soort dingen lastig te vallen.

Maar die ogen.

Die blik.

Alles in mij zei nee. Overal voelde ik de ogen van mijn vrienden.

Om dat fakkings blikje op te rapen moest ik buigen of door mijn knieën gaan.

Buigen of door mijn knieën gaan.

Mijn kaak verstrakte.

Mijn oren zoemden.

Ik koos voor mijn knieën.

'Dank je, Tessel,' zei die heks toen ook nog.

Het schooljaar was nog maar een paar uur oud, maar ik wist nu al dat het nooit meer goed zou komen tussen Halfhide en mij.

Een paar dagen later was het hele circus alweer in beweging: de bel, het sjokken door de gangen, zorgen dat je de juiste plek scoort, namelijk links of rechts achter in het lokaal met Suus naast me en Jonas en Boaz voor ons.

En dan, ook zo'n vast ritueel aan het begin van het jaar: het voorlezen van de namen. Suus werd steevast herkend als de zus van Tara die vorig jaar examen had gedaan.

Ik had ook een zus op school gehad, in dezelfde jaarlaag als Tara, maar ik werd nooit herkend. Hooguit bleven sommige leraren even hangen bij mijn naam.

‘Tessel... Dorrestein...’ klonk het dan en dan zag ik de radertjes in die hoofden gaan: een zus van Laurine... Dít meisje? Nah... nee.

En dan gingen ze weer door met de lijst. Wat prima was, hoor. De ergsten waren degenen die na een paar weken dan toch de vraag durfden te stellen en zowat van hun stoel af vielen als ze hoorden dat Laurine inderdaad mijn zus is.

‘Echt waar, joh? Nou, dat zou je ook niet zeggen!’

Ze dwongen me nog niet net om een DNA-test te doen.

Eerlijk is eerlijk, ik vind zelf ook niet dat ik heel erg op mijn zus lijk. Lau heeft een prinsessenhoofd, met blond haar en blauwe ogen. Ze is aardig tegen iedereen en ze slaagde vorig jaar cum laude voor het vwo. Quote uit haar stukje in het jaarboek: ‘Later zou ik me graag willen inzetten voor de zwakkeren in de samenleving en voor wereldvrede.’

Eh... *hello?* Ben je dan een mens of een Miss World-kloon?

Maar Laurine meent dit. Zij maakt zich oprechte zorgen over het milieu en het vluchtelingenprobleem en de mensenrechtensituatie in bijvoorbeeld China.

Ik heb bruin haar en bruingroene ogen. Ik vind de meeste mensen irritant en dat is vaak wederzijds. De hemel komt nog eerder naar beneden vallen dan dat ik een cum laudediploma haal. En mijn oprechte zorgen gaan over Zalando en of hun bezorgingsbeleid nog wel te vertrouwen is. Want als er staat ‘nu besteld, binnen drie werkdagen in huis’, dan wil ik dat dat zo is. Maar het was de afgelopen weken al twee keer misgegaan en daar werd ik dus echt chagrijnig van.

De eerste periode leek het nog wel mee te vallen met Halfhide. Ja, ik werd er een paar keer uitgestuurd en had me gemeld bij haar kantoor, waar je nauwelijks normaal adem kon halen door de bloemenlucht. Ze had verstoord opgekeken van haar computer. Alsof ze een plan aan het schrijven was om alle armoede in de wereld op te lossen en ik haar kwam lastigvallen voor een paperclip.

Uurtje corvee. Nog een uurtje corvee. Er leek niet zoveel aan de hand. Ik spijbelde nog een paar keer en daar hoorde ik ook niks van.

Maar op een ochtend in november was ik door mijn wekker heen geslapen. Ik had zomaar wat boeken in mijn tas gegooid, was naar school gefietst

met natte haren, twee keer door het rode licht heen, want ik háát het als ik me om acht uur moet melden.

Het leek erop dat ik het ging halen. Op de klok bij de kerk zag ik dat ik nog vijf minuten had. Vijf minuten was genoeg om mijn fiets op het plein te zetten, een sprintje te trekken naar de ingang en dan met twee stappen tegelijk de trappen op te rennen naar het lokaal Nederlands op de eerste verdieping.

Stond die Halfhide op het schoolplein in haar beige regenjas.

‘Geen fietsen op het plein, de stalling is er niet voor niets.’

Daar ging mijn marge.

Maar ik kon het nog steeds redden. Dat wist ik zeker.

Ik knalde mijn fiets in het eerste rek, rende op mijn allerhardst naar de ingang en zag hoe de jongen voor me nog werd doorgelaten.

‘En... ho maar,’ klonk het toen.

‘Hoezo?!’

Het zweet gutste over mijn voorhoofd.

‘Ik heb nog twee minuten... Nederlands is op de eerste... Dat haal ik... makkelijk...’

Halfhide was niet eens langer dan ik en toch keek ze op me neer alsof ik een peutertje op de speelzaal was in plaats van een vijfdeklasser.

‘We moeten ergens een streep trekken. Er is elke ochtend iemand de eerste laatkomer van de dag en vandaag ben jij dat, Tessel.’

Haar ogen glansden als de schakelketting om haar nek.

‘Ik zweer het je, die vrouw haat mij,’ zei ik later, toen ik naast Suus op mijn plek schoof.

Maar Suus leek me nauwelijks te horen. Ze deed alsof ze oplette, maar eigenlijk zat ze Boaz’ nekharen te bestuderen.

Twee weken later wilde Halfhide opeens dat ik met mijn ouders bij haar op gesprek kwam om te praten over mijn voortgang.

Mijn voortgang.

Klinkt als zo’n kwaal waar mijn moeder met haar vriendinnen over zit te zuchten als ze wittewijnslempavond hebben. Maar als ze het bij mij op school over mijn voortgang hebben, bedoelen ze dat ik niks uitvoer en daarom allemaal onvoldoendes haal.

En dat klopt, want dat had ik me ook zo voorgenomen. Mijn ouders maakten er niet zo’n probleem van. Die hadden me in de derde en de vierde

gezien en wisten dat ik die slechte cijfers van de eerste periode heus wel weer zou ophalen.

Maar die Halfhide wilde er niets van weten. ‘Dat geniks is voor niemand goed,’ zei ze tijdens het gesprek. ‘Niet voor jezelf, niet voor je medeleerlingen en je docenten worden er ook niet vrolijk van.’

Boehoe. Arme docenten.

‘Daarnaast zie ik dat je de afgelopen periode al drie uur gespijbeld hebt en een keer te laat bent gekomen.’

Dat laatste vond ik echt vies gemeen.

Ik staarde naar een van die fijn opbeurende posters waarmee Halfhide haar kantoor had gedecoreerd: *A smile a day keeps the doctor away.*

Mooi niet dat ik hier ging zitten lachen op commando.

Maar mijn ouders waren de vriendelijkheid zelve. Ja hoor, ze vonden het prima dat mevrouw Halfhide vanaf nu een extra oogje in het zeil zou houden. En zeker, ze zouden zelf ook regelmatig op Magister kijken om mijn cijfers en mijn absenties bij te houden.

‘En jij, Tessel? Wat ga jij doen?’

Halfhides ogen prikten in de mijne, een suikerzoete glimlach om haar lippen, een pennetje in de aanslag om mijn brave beloftes vast te leggen.

Ik haalde mijn schouders op.

‘Komt wel goed hoor,’ mompelde ik.

‘Tessel!’ Dat was mijn vader die opeens vond dat hij me moest gaan opvoeden. ‘Ar-ti-cu-le-ren.’

‘En ik wil graag een preciezer antwoord van je, Tessel. Wát ga je precies doen om te zorgen dat het goed komt?’

Mijn oren begonnen weer te zoemen, precies zoals op de eerste dag.

Ik moest weg hier. Weg bij die vrouw. Weg uit haar stinkkantoor. Naar buiten.

‘Mijn huiswerk maken. De juiste boeken meenemen. Opletten in de les,’ zei ik en ik articuleerde alsof mijn leven ervan afhing.

Ik stond al op de gang, terwijl mijn ouders nog aan het handjes schudden waren met Halfhide.

‘Het is een heel ander smaakje dan haar zus,’ hoorde ik haar zeggen. ‘Maar maakt u zich geen zorgen, hoor. We krijgen haar wel in het gareel.’

Vanaf dat moment begon ik erover na te denken om te blijven zitten.

Mijn ouders waren eigenlijk veel te druk om zich met mijn leventje op school bezig te houden. Ze waren altijd aan het werk, bezig met de paar koffiezaken bij ons in de buurt waarvan ze eigenaar waren. Mijn vader deed de branderij en de winkels, mijn moeder alle externe contacten.

Het was ook niet heel bijzonder, wat ik op school uitspookte. Zelfs als ik mijn best deed, was ik een zeventjes-leerling. Een gewone leerling. Zeker niet zo’n uitblinker als Laurine.

Ik zat niet in de leerlingenraad, ik volgde geen vakken op de universiteit en in de vakantie had ik gewoon in Frankrijk aan het zwembad naar knappe jongens liggen loeren, terwijl Laurine zeeschildpadden aan het redden was in Cairns – Australië om, zoals ze het zelf zei: ‘Iets terug te doen voor de wereld.’

Bakje. Teiltje. Kots-emoji.

Toch was ik dol op haar.

Er is niemand in de wereld die zulke goeie knuffels kan geven als mijn zus.

Zelfs Suus niet.

Zelfs mijn ouders niet.

Laurine was in Maastricht gaan studeren. Ze deed geneeskunde, zo’n totale nerdstudie waar maar één op de zo veel mensen die zich daarvoor aanmeldt, wordt toegelaten. Mensen zoals Laurine dus.

Thuis miste ik haar. Het was stil zonder haar gestress over haar veel te volle agenda, haar kletspraatjes tijdens het avondeten, de zachte muziek die in de kamer naast me klonk. Maar op school leek het alsof ze er gewoon nog was. Ik zag haar in de ogen van alle leraren die naar me keken.

Na de kerstvakantie kreeg ik er twee zorgen bij:

1. Suus en Boaz hadden zich met oud en nieuw aan elkaar vastgezogen en brachten sindsdien elke vrije minuut met elkaar door. Als in: zoenend. Stoere Suus met wie ik jaren onafscheidelijk was geweest, werd ineens deel van een duo dat in de hele vijfde bekendstond als ‘de lijmfabriek’. Op school sprak ik haar alleen nog maar tijdens de les en als ik heel veel mazzel had, zagen we elkaar één keer per week buiten school. Waarbij Suus de hele tijd op haar telefoon keek om niets van ‘HEM’ (ook zo irritant, onze vriend Boaz was opeens een ‘HIJ’ en ‘HEM’ geworden) te hoeven missen.
2. Halfhide had doorgezet met haar verscherpte absentiecontrole en on-

derhield inmiddels een warme band met mijn ouders. Mijn moeder noemde haar Maureen en zij noemde mijn moeder Roos. Alsof ze elkaar van de tennisclub kenden. Hoe ziek is dat? Als ik een uurtje skippte of vergat om iets in te leveren, dan stond Halfhide me op te wachten bij een lokaal. Of nog gênanter: dan kwam ze me uit een les halen omdat ze met me wilde praten.

Gek werd ik ervan.

Ze leek vastbesloten om mij te verbouwen tot een kloon van mijn zus. Dat zei ze niet letterlijk, maar elke keer als ze me in dat bloemige kantoorje van haar had weten te manoeuvreren, noemde ze haar naam.

‘En hoe gaat het trouwens met Laurine?’

‘Heeft Laurine het naar haar zin in Maastricht? Knap hoor, geneeskunde.’

‘Wil je Laurine de hartelijke groeten van mij doen?’

Tuurlijk. *Not.*

School in de winter was extra verschrikkelijk. Buiten was het grijs en koud, binnen stond de verwarming op standje sauna. Het was alsof ik langzaam zat te stikken, elke dag een beetje meer.

Suus smeerde om het lesuur *moisturizer* op haar gezicht: ‘Want als ik dat niet doe, heb ik voor mijn vijfentwintigste al rimpels door deze school, ik zweer het je.’

Maar tegen verveling doe je niks. Dat moet je gewoon maar uitzitten en het ging me steeds slechter af. Ik was gewoon zo fakkig *bored*. Van het gesjok door de gangen. Van elke dag dezelfde gezichten, van regels en huiswerk en misschien nog wel het meeste van alles: die muffe lucht. Lucht die duizend keer ingeademd en duizend keer uitgeademd is. Lucht als een onderbroek die je al twee jaar hebt en waarvan je opeens denkt: getver. Lucht als een handdoekje op een openbaar toilet en dat je het dan aanraakt en voelt hoe klam het is van *heaven knows* hoeveel mensen die het al gebruikt hebben. Die lucht... alsof je een vieze onderbroek moet inademen. Elke keer opnieuw.

Maar op de eerste dag van maart gebeurde er iets bijzonders. We zaten bij maatschappijleer. Het lokaal was nog net zo muf en buiten was het grijs en druilerig. Maatschappijleer is ook weer zo’n vak waarvan je denkt: waarom toch, in hemelsnaam?

Ik had me er al voor naar een moskee en een synagoge moeten slepen en een tergend saai uur in de aula uitgezeten met een of andere wethouderfiguur die ons warm probeerde te maken voor de *freaking* gemeenteraadsverkiezingen.

‘Het duurt nog anderhalf jaar voordat ik mag stemmen, meneer,’ had Jonas opgemerkt. ‘Tegen die tijd is mijn hersenweefsel zo’n twintig keer vernieuwd.’

Daar had de wethouder niet van terug gehad.

Maar die vrouw van maatschappijleer was niet te stoppen. Elke keer had ze wel weer iets uit het nieuws opgepikt waar ze dan heel druk over ging staan praten en met haar handen wapperen en enorm verbaasd doen als niemand bij ons in de klas nog van dat onderwerp gehoord had.

‘Wat?! Echt niet?! Maar jongens en meiden toch...’ En dan kwam ze met zo’n verhaal dat dat heel erg was omdat wij de intellectuele voorhoede van morgen zijn.

Ik werd al moe bij de gedachte.

‘Hè? Zijn jullie er allemaal?’ vroeg mevrouwje maatschappijleer, toen we de les binnen kwamen druppelen. ‘Nou, wat gek... en jammer ook wel.’

Ik vond het ook jammer dat ik in de les zat. Wie niet? Maar gek? Eh... nee? In het rooster stond dat ik hier nu moest zijn en dus was ik er. Anders had ik voor het einde van de dag Halfhide weer op mijn dak.

Suus stak haar hand op.

‘Waarom zegt u dat, mevrouw?’ vroeg ze.

Die vrouw van maatschappijleer trok een gezicht alsof Suus zojuist had gevraagd of de aarde plat of rond is.

‘Maar meisje toch...’ stamelde ze en ze keek de klas rond. ‘Jullie weten toch wel... dat vandaag...?’

‘O wacht,’ riep Jonas. ‘U heeft het over de klimaatstaking. In Den Haag.’

‘Stelletje hippies!’ brulde Boaz.

‘Precies,’ knikte die vrouw.

De klas schoot in de lach.

‘Ik... ik bedoel... precíés... vandaag is de grote klimaatstaking door scholieren in Den Haag. En waarom zijn jullie daar niet?’

Eerlijk gezegd had ik nog steeds niet echt een heel helder idee waar dit allemaal over ging. Maar dat gebeurt wel vaker als dingen je niet heel erg boeien.

‘Een retourtje van Baarn naar Den Haag kost twintig euro, mevrouw,’ zei Jonas. ‘En dat is mét korting. Anders ben je dertig kwijt.’

‘En we hebben morgen een wiskundeproefwerk over drie hoofdstukken,’ zei Zoey, met dat bleke snoetje van haar.

Mevrouw tje maatschappijleer zuchtte en begon druk handen wapperend haar intellectuele voorhoede verhaal weer eens af te draaien.

‘...maar,’ zei ze, ‘gelukkig voor jullie zendt de NOS een livestream uit van af het Malieveld.’

Stralend keek ze de klas rond. ‘Kunnen jullie er toch een beetje bij zijn.’

Ik stootte Suus aan en rolde met mijn ogen.

Maar die vrouw klikte het digibord aan en toen gebeurde het.

Op het scherm zag ik een eindeloze stroom jongens en meiden die vanaf station Den Haag Centraal naar het Malieveld liepen. Bij hen scheen de zon. Ze hadden muziek bij zich en het sfeertje was zo feestelijk dat het leek alsof ze naar een festival gingen. Sommigen hadden kartonnen borden of spandoeken meegenomen met slogans zoals THERE IS NO PLANET B, HAAL JE KOP UIT HET ZAND, VOORDAT IEDEREEN OP MARS BELANDT! EN DON'T FUCK WITH MOTHER EARTH. SHE IS 4,5 BILLION YEARS OLD.

Sommige groepjes brulden ‘CO₂ WEG ERMEE!’ zodra ze doorkregen dat de camera op hen was gericht. Iemand was als boom verkleed, compleet met takken en bladeren. Een paar meiden liepen in dinosaurus-onesies en sommige mensen waren helemaal losgegaan met groene schmink en haarverf.

‘Hippies!’ riep Boaz nog een keer door het klaslokaal.

Maar ik merkte dat ik rechtop was gaan zitten.

Het beeld versprong naar de verslaggever die op het podium stond waar straks gesproken zou gaan worden. Hij moest extra hard praten om boven de beat van de muziek uit te komen. ‘Dit was een uur geleden, toen de scholieren vanuit alle hoeken van Nederland aankwamen in Den Haag. En nu ziet het er zo uit.’

De camera draaide van de verslaggever naar het veld. Op het podium stonden een stuk of tien jongens en meiden in groene hesjes te springen en naar de kolkende massa voor hun neus te gebaren dat ze hoger, hoger, nóg hoger konden. De muziek werd harder gedraaid. En dus zette die vrouw van maatschappijleer het geluid zachter.

‘Niet doen, mevrouw,’ protesteerde iemand.

Suus porde me tegen mijn schouder. ‘Tessel, what the fak,’ hoorde ik haar zeggen. ‘Hoezo zijn wij hier en niet daar?’

Maar ik reageerde niet. Ik kon alleen maar naar het scherm staren. Naar de enorme menigte van wel tienduizend jongens en meiden van mijn leeftijd. Naar het springen en het dansen en de moshpit vlak voor het podium. En naar een groene hesjes-jongen die met een megafoon en zijn armen, nee, zijn hele lijf, de boel stond op te zwepen.

Ze hadden alles wat ik wilde: ze waren buiten, ze waren aan het bewegen, ze waren vrij.

Ik keek en ik keek en het was een wonder.

Niets minder dan een wonder.

Ik zat bij maatschappijleer. Op school. En ik keek geconcentreerd naar iets waarvan een docent had verzonnen dat we dat moesten zien.

Wow.

‘Straks zal Simon Wisse, dat is de leider van de scholierendemonstratie, nog gaan spreken,’ zei mevrouw tje maatschappijleer. ‘Maar zolang ze nog, eh...’

‘...een dikke fissa aan het bouwen zijn,’ zei Coen en zijn ogen glommen.

‘Ehm... dat ja... Zolang kunnen wij wel even met elkaar in discussie. Want ik ben natuurlijk heel benieuwd naar jullie mening.’

Tot zover het wonder.

Op het scherm was de verslaggever in beeld. Hij praatte met een meisje dat een bord vasthield waarop stond: EAT PUSSY, NOT COWS.

‘Wat betekent dat, mevrouw?’ vroeg Boaz onschuldig.

Ik grijnsde naar Suus.

Het gewone spel van saaie lessen proberen te saboteren met flauwe grappen was weer begonnen. Maar dat gevoel, dat echt ergens in opgaan, dat was er dus geweest. Heel even, maar toch. Het was iets waarvan ik niet meer wist dat ik het in me had. Alsof ik een bejaarde was die opeens weer zonder looprek kon. Of zo’n stuntel bij ons in het hockeyteam die opeens een briljante pass geeft. Of een Tessel die bij maatschappijleer vol aandacht naar het nieuws zit te kijken.

Zo bijzonder.

Het was niet alsof ik me na die les opeens heel druk ging verdiepen in het klimaat of zo.